

уважение къмъ васъ, то естъ, само за вашиятъ талантъ...
Отъ сѣ сърдце вамъ посветявамъ трудоветъ си.

Кардашевъ благодареше.

XIV

Братемойевъ става опасенъ.

Нотариусътъ продължи:

— Азъ съмъ горещъ вашъ почитателъ, господинъ Кардашевъ; вие ме не знаете почти, но азъ сичко знамъ каквото печатате. Подъ моята нотариусска черупка се крие друго нѣщо. Да.

— Много ми е приятно.

— Четохъ и вашата послѣдня повѣсть, та за нея именно желаяхъ да се разговоримъ... Много хубава е, чудесна е. Вие можете да вѣрвате сирѣчь на насъ, и ние прѣзъ плетъ поне сме видѣли какво е нѣщо литературата, па и коплименти нѣмамъ навикъ да правж... Само ще ми позволите една бѣлѣжка да ви направж. — Не бѣлежка, а едно мнѣние, тѣй да кажж, единъ видъ съвѣтъ... Извинете. И Братемойевъ си поглади несжществующитѣ косми на главата.

— Молж говорете, азъ ви слушамъ съ благодарность.

— Отдавна дѣто искамъ да ви направж бѣлѣжката е тая: най на края на повѣстьта си вие убивате въ разсипаната воденица и троицата герои. Тѣ умиратъ сичкитѣ!

— Да.

— И никой не е чулъ въ воденицата тѣхнитѣ разговори, които се разговарятъ прѣди да умржтъ?

— Естественно, никой други не е билъ тамъ свидѣтель.

Нотариусътъ си поглади пакъ голото теме.